МОРА ПАСТИ (1): КУКУ НАМА, БЛОКИРАЛИ НАМ УЛИЦУ

Крај црногорског бешчашћа

Није он увек био такав. Али толико се упрљао прљавим пословима да сада мора да уради и највеће гадости које од њега затраже иностране газде. Примете ли само да му осмех није довољно топао када им се обраћа, на суд ће га. А тамо га не опра ни сиње море. Некада је Мило имао личну част, али паре су га намамиле у пропаст. Сада има паре, и уз паре, али заправо нема ништа. Ни себе самог. Ни реч, ни образ, ни своју судбину у својим рукама. Проблем је у томе што је цела Црна Гора, сва њена прошлост и будућност, постала заточеник Милове фалш-слободе. Нема даље. Он мора пасти. Сви то знају. И он

Пише: Јован Пламенац

„Ничија није горјела до зоре", каже наш народ.

Наравно, неће ни Мила Ђукановића. Сви то знамо. То зна и он. И због тога је оволика

паника међу црногорским властодршцима.

Не види се та паника само у суровим реакцијама полиције на народним протестима у Подгорици. Тако бјелодано је била видива и у нападним медијским наступима Мила Ђукановића (у даљем тексту Мила) уочи посљедњег народног протеста, када је, нимало мушки, кукао „Поставили су шаторе на улицу, блокирали су нам улицу, не можемо да пролазимо улицом".

Подгоричани су десетак дана били принуђени да користе такозване алтернативне правце, односно сусједне мостове на Морачи. И то је постао највећи проблем у новијој историји Црне Горе.

Конаваоске краве и јахте са Дубровачке ривијере биле су мила мајка. „Радоје Дакић", „Обод", „Тара", „Кошута", „Бојана", „Приморка", „Целулоза", „Полимка", „Вунко", „Ленка", „Прва петољетка", „Горњи Ибар", „Велимир Јакић", „Титекс", „Ривијера", „Вукман Крушчић", „Оногошт", „Жељезара", „Аутопревозно", „Јаворак", „Рудници боксита", „Брсково", Првоборац", „Мљекара", „Марко Радовић", „19. децембар", „Дувански комбинат"... и још, и још пуно предузећа која су приватизована под будним надзором Милових влада, са начелом „а ће сам ту ја", која су веома брзо потом пропала и њихови радници су остали без посла и самим тим без плата, данас помињу само државни непријатељи.

Гориво у на брзину склепаним лимењацима преко Скадарског језера, цигарете у глисерима преко Јадранског мора, тај државни шверц који су радили људи од повјерења Милове Владе, са хијерархијским процентима до самог врха, данас помињу само они који су против европских интеграција Црне Горе и њеног уласка у NATO.

„Блокирали су нам улицу" – то је кључни проблем данашње Црне Горе.

Тај горући проблем овога народа препознали су, и њиме су се данима интезивно бавили, многи медији у Црној Гори, вјерно помажући Милу, којем тако љигаво служе, да се извуче из неугодне ситуације.

Неко је процијенио да ће тако медијски обрађени народ батинање пред зградом црногорског Парламента прогутати као спасоносни лијек, који ће га излијечити од опаке болести преласка Мораче алтернативним правцима.

Међутим, лоше је процијенио.

Мило се прљавим пословима који су у Црној Гори у вријеме његове неприкосновене владавине – која се поклапа са такозваном транзицијом, коју је овдашња власт схватила као легалну крађу – рађени под надзором његовим и његових најближих сарадника, толико убрљао да данас мора да одради све, ма колико то било нечасно, што од њега затраже бјелосвјетске кабадахије, које могу да га процесуирају само примјете ли да му осмјех када им се обраћа није довољно топао.

Тако је Мило одрадио отцјепљење Црне Горе од Србије, тако је одрадио признавање тог америчког копилета од државе Косова, тако је, ових дана, одрадио и подршку пријему те сурогат државе у Унеско... Тако ће, јадник, да одради све што од њега затраже. Кихне ли само неки амбасадор Америке, Њемачке, Енглеске... који му је постављен у Подгорици, он, јадник, одмах скида гаће.

И мајку ће да прода, само главу да сачува.

Није он био такав. Имао је личну част, али паре су га намамиле у пропаст. Сада има пара, али више се не пита сам за себе.

Него, ето му га, што је тражио то је добио. Проблем је што смо ми, што је црногорски народ постао заточених његове слободе.

У очување своје слободе, Мило је упрегао све инструменте, све сервисе своје власти: ДПС активисте, медије, полицију и судство. На тај начин Црну Гору је – приватизовао.

То је тако гадно, да црногорски народ, заиста, то више неће да трпи. И зато – Мило мора пасти!

Његов пад се осјећа у ваздуху, иако је тај ваздух тако сурово надојен сузавцем.

Слободни, некорумпирани избори – то је Милов пад. Избори без притисака, уцјена, куповине гласова – то је крај актуелног црногорског бешчашћа. **<**

(Аутор је свештеник у Митрополији црногорско-приморској, дугогодишњи главни уредник Радија „Светигора”, данас главни уредник портала Митрополије. Добитник је награде „Златно перо” Удружења новинара Војводине за 2015. годину, најугледније новинарске награде на јужнословенским просторима)

Објављено: понедељак, 4. јануар 2016, 14:48h